

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 юли 1992 година*

„Свободно движение на стоки - Данъчна система на френските отвъдморски територии”

По дело C-163/90

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) в производството, висящо пред този съд между

Administration des Douanes et Droits Indirects,

и

Léopold Legros,

Louise Alidor, по съпруг Brun,

Armand-Joseph Payet,

Henri-Michel Techer,

доброволно встъпила страна:

La région Réunion

относно тълкуването на Договора за ЕИО, и по-специално на членове 9, 13 и 95 от него,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н F. Grévisse и г-н P. J. G. Kapteyn, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н C. N. Kakouris, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias, г-н M. Diez de Velasco, г-н M. Zuleeg, г-н J. L. Murray и г-н D. A. O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н F.G. Jacobs,

секретар: г-н D. Triantafyllou, администратор,

като има предвид писмените становища, представени:

- за г-н Legros, г-н Payet, г-н Techer и г-жа Alidor, от адв. Philippe Rivière, avocat от адвокатската колегия на Saint-Denis (Réunion);

* Език на производството: френски.

- за région Réunion, от адв. Pierre Soler-Couteaux, професор във факултет Robert Schuman, avocat от адвокатската колегия на Страсбург;

- за френското правителство, от г-н Philippe Pouzoulet, в качеството на представител, подпомаган от г-н Géraud de Bergues, допълнителен представител;

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Jörn Sack, правен съветник, в качеството на представител,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на région Réunion, за който се явява г-н адв. Llorens, avocat от адвокатската колегия на Страсбург, на френското правителство, на Съвета на Европейските общности, за който се явява г-н Toprens, в качеството на представител, и на Комисията в съдебното заседание от 31 март 1992 г., .

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебните заседания от 21 ноември 1991 г. и от 20 май 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 21 февруари 1990 г., постъпило в Съда на 1 март същата година, Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) (Апелативен съд на Saint-Denis (Réunion)), е поставил съгласно член 177 от Договора за ЕИО три преюдициални въпроса относно тълкуването на този договор, и по-специално на членове 9, 13 и 95 от него, и относно член 6 от Споразумението за свободна търговия между Общността и Кралство Швеция. .

2. Тези въпроси са повдигнати в рамките на спор между Administration des douanes et droits indirects (Митническа администрация и администрация по косвените данъци) и г-н Léopold Legros, г-н Armand-Joseph Payet, г-н Henri-Michel Techer и г-жа Louise Alidor, по съпруг Brun (наричани по-нататък „ответници“) по повод искане на последните за възстановяване на някои суми, които са платени от тях на Administration des douanes et droits indirects.

3. От преписката по делото следва, че ответниците са закупили от представител в континенталната част на Франция три моторни превозни средства, произведени във Федерална република Германия и едно с произход от Швеция. Когато тези превозни средства са внесени във френската митническа територия, те се ползват от режим на суспендиране на митата. Докато все още носят транзитни регистрационни табели, те са прехвърлени на територията на région Réunion съгласно система за транзитно преминаване в Общността що се отнася до германските моторни превозни средства и съгласно система за транзитно преминаване извън Общността що се отнася до шведското превозно средство. Режимът на суспендиране на митата действа до момента на достигането на Réunion, където се извършва освобождаването от митница. По време на освобождаването от митница, Administration des douanes et droits indirects е

изисквала плащане от всеки от ответниците на сума чрез „octroi de mer”, която се прилага при влизането на стоки в région Réunion.

4. Безспорно е, че „octroi de mer” се събира във френските отвъдморски територии въз основа на някои декрети от 1947 г. и на Закон от 1984 г.. Те по принцип се прилагат спрямо всички стоки, освен някои основни продукти, независимо от произхода, включително от континенталната част на Франция и дори от другите френски отвъдморски територии, поради тяхното внасяне във въпросната френска отвъдморска територия. От друга страна, продукти от въпросната френска отвъдморска територия са освободени от „octroi de mer” и от всички равностойни вътрешни такси. Основата за таксата е митническата стойност на стоките на мястото, където те са внесени във въпросната френска отвъдморска територия. Продуктите, които са предмет на „octroi de mer”, се облагат по четири основни нива; освен това, областите са оправомощени да събират при същите условия, допълнително мито с максимално ниво от 1 %. Приходът от „octroi de mer” по същество е предназначен за финансирането на бюджетите на местните власти съобразно правилата на регионалната автономност.

5. Ответниците, като приемат, че налагането на „octroi de mer” спрямо стоки, внесени в Région Réunion, които са произведени в друга държава-членка или в Кралство Швеция, е в противоречие с правото на Общността, са сезирали компетентните съдилища, за да получат възстановяване на платените суми. При тези обстоятелства Cour d'appel de Saint-Denis е решил да спре производството и да сезира Съда със следните преюдициални въпроси:

„1. Трябва ли членове 3, 9 и 13 или вместо тях член 95, алинея 2 от Римския договор, да се тълкуват като забраняващи събирането от държава-членка или от нейните местни власти на *ad valorem* такса върху стоки, различна от ДДС, която се налага поради въвеждането на стоките само в една част на територията на тази държава и която еднакво засяга чуждите и националните стоки, различни от тези, които са с произход от въпросната част на територията?

2. По-специално:

а) Трябва ли членове 9 и 13 от Римския договор да се тълкуват в смисъл, че една такса може да се определи като такса с равностоеен на мито ефект, когато тя се събира върху стойността на чуждите или националните стоки поради тяхното освобождаване за потребление, без пряко или косвено препращане към пресичането на държавната граница, или пък напротив, дали те означават, че пресичането на една държавна граница трябва да бъде, правно или фактически, едно от оперативните събития, които пораждат събирането на таксата? .

б) съгласно член 95, алинея 2 от Римския договор:

- може ли регионалният произход на продукт или на категории продукти да съставлява законен критерий за различно данъчно третиране, което е установено от държава-членка, доколкото то по необходимост изключва чуждите производители от по-благоприятни разпоредби, или трябва ли подобно

различно третиране да се основава също така или само на естеството на засегнатия продукт?

- могат ли фискалните предимства, от които се ползват продуктите от френските отвъдморски територии, особено Réunion, като резултат от тяхното освобождаване от „*octroi de mer*”, да се разглеждат като преследващи цели на икономическата политика, които са съвместими с изискванията на Договора и на вторичното законодателство?

3. Трябва ли да се тълкува споразумението за свободна търговия, което е в сила между Общността и Швеция като забраняващо събирането от държава-членка или от нейните местни власти на *ad valorem* такса върху стоки, различна от ДДС, която се налага поради освобождаването за потребление на стоки, които са внесени от Швеция поради тяхното вкарване в част на територията на тази държава, и която еднакво засяга други стоки на Общността, различни от тези, които са с произход от въпросната част на територията?”

6. За пълните подробности относно обстоятелствата по спора по главното производство, съответната правна уредба на Общността, развитието на производството, както и писмените становища, представени пред Съда се прави позоваване на Доклада от съдебното заседание. Тези данни на преписката по делото по-нататък се упоменават или обсъждат само доколкото е необходимо за мотивирането на Съда.

По нормите от правото на Общността, приложими спрямо френските отвъдморски територии

7. Първо трябва да се припомни статутът на френските отвъдморски територии във връзка с правото на Общността. Безспорно е, че, в съответствие с френската конституция, френските отвъдморски територии съставляват неизменна част от Френската република. Като такива, те са включени в митническата територия на Общността, в съответствие с член 1 от Регламент (ЕИО) № 2151/84 на Съвета от 23 юли 1984 г. относно митническата територия на Общността (ОВ L 197, стр. 1). Прилагането на Договора за ЕИО обаче спрямо френските отвъдморски територии е предмет на специални правила, които са установени в член 227, параграф 2 от Договора, който гласи следното:

„По отношение на Алжир и френските отвъдморски територии, общите и специалните разпоредби на настоящия договор във връзка със:

- свободното движение на стоки;
- селското стопанство, с изключение на член 40, параграф 4;
- либерализацията на услугите;
- правилата на конкуренцията;
- защитните мерки, предвидени в членове 108, 109 и 226;

- институциите,

се прилагат веднага след влизането в сила на настоящия договор.

Условията, при които ще се прилагат останалите разпоредби на настоящия договор се определят в срок от две години от влизането в сила на настоящия договор, с решение на Съвета, взето единодушно по предложение на Комисията.”

8. Съгласно съдебната практика на Съда (вж. Решение от 10 октомври 1978 г., по дело Hansen, 148/77, Recueil стр. 1787), следва от този член, че разпоредбите на Договора, които изрично са упоменати в член 227, параграф 2, алинея 1 са приложими във френските отвъдморски територии непосредствено след влизането в сила на Договора за ЕИО, докато, по отношение на другите разпоредби, този член запазва един период от две години, в чиито рамки Съветът може да определи специални условия за прилагане. Съдът тогава уточнява, че с оглед на разпоредбите на Договора, които не са посочени в параграф 2, алинея 1 от този член, винаги остава възможността за последващото приемане на специфични мерки, за да се отговори на нуждите на тези територии.

9. По силата на така предоставеното му правомощие, Съветът е приел известен брой разпоредби, сред които по-специално фигурира Решение 89/687/ЕИО от 22 декември 1989 г. за създаването на програма от възможности, специфични за отдалечеността и островния характер на френските отвъдморски територии (Poseidom) (ОВ L 399, стр. 39). В рамките на тази програма, Съветът също така приема на същата дата Решение 89/688/ЕИО относно режима на „*octroi de mer*” във френските отвъдморски територии (ОВ L 399, стр. 46). Последното решение предвижда по-специално, че „не по-късно от 31 декември 1992 г. френските органи трябва да предприемат необходимите мерки за това режимът на „*octroi de mer*”, понастоящем в сила във френските отвъдморски територии да се прилага без разлика... по отношение на внесените продукти и продуктите, произведени в тези области”. Член 4 от това решение предвижда, че „Френската република е оправомощена да поддържа сегашния режим на „*octroi de mer*” най-късно до 31 декември 1992 г.”. Трябва да се отбележи обаче, че разпоредбите на това решение влизат в сила едва след обстоятелствата по настоящия случай и безспорно е, че те нямат обратно действие.

По законността на такса като „*octroi de mer*”

10. С първите си два въпроса, препращащият съд иска да установи дали една такса, която е пропорционална на митническата стойност на стоки, която се събира само в дадена област от националната територия на държава-членка, и която еднакво засяга стоки от останалата част на националната територия или от чужбина поради тяхното въвеждане в тази област, но от която са освободени продукти, произведени в тази област, съставлява или такса с равностоен на мито ефект или вътрешен данък.

11. Съдът вече е отсъдил, че една такса, която се налага на продукт на друга държава-членка, не съставлява такса с равностоен на мито ефект, а вътрешен

данък по смисъла на член 95 от Договора, ако тя се отнася до обща система от вътрешни такси, която систематично се прилага спрямо категориите продукти в съответствие с обективни критерии, независимо от произхода на продуктите (Решение от 3 октомври 1981 г., по дело Комисия/Франция, 90/79, Recueil стр. 283, точка 14). Съдът също така е уточнил, че когато една парична такса се налага към момента на вноса, тя може да се класифицира като вътрешен данък, само ако целта ѝ е да постави всеки вид продукт, независимо от неговия произход, в съпоставимо данъчно положение на територията на държавата, която налага таксата (Решение от 4 април 1968 г., по дело Fink-Frucht, 27/67, Recueil стр. 223).

12. „Ostroï de mer” се прилага, с няколко изключения, спрямо всички продукти, които влизат в région Réunion поради тяхното вкарване в тази част на територията на Франция, докато всички продукти с произход от Réunion систематично се освобождават от нея именно поради техния регионален произход, а не поради обективни критерии, които също така могат да се прилагат спрямо внесени продукти. Поради тези фактори, спорната такса не може да се определи като вътрешен данък.

13. Следователно, въпросът, който трябва да се разгледа, е дали такса като „ostroï de mer” съставлява такса с равностоеен на мито ефект. В тази връзка, Съдът вече е поддържал, че всяка парична такса, независимо от незначителния размер и от нейното предназначение и начина ѝ на прилагане, която се налага едностранно спрямо вътрешните и чуждите стоки поради факта на тяхното пресичане на границата, и която не представлява в тесен смисъл мито, съставлява такса с равностоеен ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора, дори ако тя не е наложена в полза на държавата, не е дискриминационна или защитна по своето действие, или ако продуктът, спрямо който се налага таксата, не е в конкуренция с който и да е вътрешен продукт (вж., по-специално Решението от 1 юли 1969 г., по дела Diamantarbeiders, 2/69 и 3/69, Recueil стр. 211).

14. Френската република изтъква, че спорната такса не съставлява такса с равностоеен на мито ефект. Тя изтъква, преди всичко, че когато стоките са внесени и освободени за потребление в континенталната част на Франция, те не са обект на „ostroï de mer”. Според Френската република, именно внасянето в région Réunion, тоест вътрешно действие, а не пресичането на държавната граница, съставлява събитието, което води до налагането на „ostroï de mer”. Второ, тя изтъква, че „ostroï de mer” също така еднакво засягат продукти от континенталната част на Франция, които са вкарани в Réunion.

15. Този довод не може да се приеме.

16. Оправдаването на забраната за каквито и да е мита, приложими спрямо стоки, които се движат между държавите-членки е, че всяка парична такса, независимо от малкия ѝ размер, наложена спрямо стоки поради факта, че те пресичат една граница, спъва движението на стоките (вж. Решението по дело Sociaal Fonds Diamantarbeiders, посочено по-горе). Всяка такса, събирана в областна граница поради вкарването на продукти в дадена област на една държава-членка, съставлява пречка пред свободното движение на стоки, която е

поне толкова сериозна като такса, събирана на националната граница поради вкарването на продуктите на цялата територия на някоя държава-членка.

17. Действието на подобен регионална такса спрямо единството на митническата територия на Общността не се променя от факта, че тя също така се налага спрямо стоки от другите части на територията на въпросната държава-членка.

18. Следователно трябва да се отговори на препращащия съд, че една такса, която е пропорционална на митническата стойност на стоки, събирани от една държава-членка спрямо стоки, които са внесени от друга държава-членка, поради тяхното вкарване в дадена област на територията на първата държава-членка, съставлява такса с равностоен на мито ефект при вноса, независимо от факта, че таксата също така се налага спрямо стоки, които влизат в тази област от друга част на същата държава.

По приложимостта на споразумението за свободна търговия, което е в сила между Общността и Швеция (трети въпрос на препращащия съд)

19. С третия си въпрос, препращащият съд иска да установи дали споразумението между Общността и Кралство Швеция (Регламент (ЕИО) № 2838/72 на Съвета от 19 декември 1972 г. относно сключването на споразумение между Европейската икономическа общност и Кралство Швеция, ОВ L 300, стр. 96, наричано по-нататък „Споразумението“) забранява събирането на такса, която има характеристиките на „*octroi de mer*“, така както са описани по-горе, спрямо продукти от Швеция.

20. Трябва да се припомни в тази връзка, че споразумението се прилага спрямо някои продукти, сред които моторни превозни средства с произход от Общността и от Швеция. Член 6 от него забранява въвеждането на нови такси с равностоен на мита ефект при вноса в търговията между Общността и Швеция и също така предвижда премахването на 1 юли 1977 г. на съществуващите такси с равностоен ефект.

21. Френската република изтъква, че дори ако „*octroi de mer*“ трябва да се класифицира като такса с равностоен на мито ефект по смисъла на Договора за ЕИО, не следва, че съставлява подобна такса по смисъла на член 6 от Споразумението. В подкрепа на този довод, тя цитира по-специално Решението от 9 февруари 1982 г., по дело *Polydor* (270/80, *Recueil* стр. 329), в което Съдът поддържа, че сходството между понятията на член 14, параграфи 2 и 23 от Споразумението за свободна търговия, което е в сила между Общността и Португалия, от една страна, и тези на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО, от друга страна, не е достатъчна причина за пренасянето на съдебната практика на Съда спрямо разпоредбите на Споразумението, която определя, в контекста на Общността, връзките между защитата на правата на индустриална и търговска собственост и правилата относно свободното движение на стоки.

22. Този довод не може да се приеме.

23. Вярно е, че не е задължително понятията на едно споразумение, което е сключено между Общността и трета страна да имат едно и също значение като идентични понятия, които се съдържат в разпоредбите на Договора за ЕИО. Следва от Решението по дело *Polydor*, че за да се определи дали тълкуването на една разпоредба, която се съдържа в Договора за ЕИО, трябва да се разпростре спрямо идентична разпоредба, която се съдържа в едно споразумение, като това, което се разглежда в настоящото дело, тази разпоредба трябва да се анализира в светлината както на целта и предмета на споразумението, така и на неговия контекст.

24. Съгласно неговия преамбюл, споразумението има за цел да консолидира и да разшири съществуващите между Общността и Швеция икономически отношения и да гарантира, като се имат предвид справедливите условия за конкуренция, хармоничното развитие на тяхната търговия за целите на приноса към дейността по изграждането на Европа. За тази цел договарящите страни са решени постепенно да премахнат пречките по същество пред цялата търговия помежду им, в съответствие с разпоредбите на Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ) относно създаването на зони за свободна търговия.

25. В съответствие с член XXIV, параграф 8 от Общото споразумение, зона за свободна търговия трябва да се разбира като означаваща „група от две или повече митнически територии, в които митата и другите ограничителни търговски разпоредби ... се премахват практически относно цялата търговия между съставните територии за стоки, произхождащи от тези територии”.

26. Следва, че, в контекста на целта за премахване на пречките пред търговията, премахването на митата е от първостепенно значение, също както и премахването на таксите с равностоен ефект, които в съответствие със съдебната практика на Съда, са тясно свързани с митата *stricto sensu* (вж., по-специално Решението по дело *Sociaal Fonds Diamantarbeiders*, посочено по-горе, и Решението от 12 февруари 1992 г., по дело *Leplat*, C-260/90, *Recueil* стр. I-643). Следователно, споразумението би било лишено до голяма степен от своята ефективност, ако понятието „такса с равностоен ефект”, което се съдържа в член 6 от Споразумението, трябва да се тълкува като имащо по-ограничен обхват, отколкото същото понятие, което се съдържа в Договора за ЕИО.

27. Следователно на третия въпрос на препращащия съд трябва да се отговори, че член 6 от Споразумението между Общността и Швеция, който се съдържа в приложението към Регламент № 2838/72, трябва да се тълкува като забраняващ събирането от държава-членка на такса *ad valorem* спрямо стоки, които са внесени от Швеция, поради тяхното вкарване в област на тази държава-членка, независимо от факта, че таксата също така се налага спрямо стоки, вкарани в тази област от друга част на територията на засегнатата държава-членка.

По последиците във времето на настоящото решение

28. В своите писмени и устни становища, *région Réunion* и Френската република предлагат, че ако Съдът трябва да приеме, че такси като „*octroi de mer*” са несъвместими със съответните разпоредби на Договора за ЕИО и на

Споразумението за свободна търговия, сключено между Общността и Швеция, той би трябвало да ограничи във времето последиците от настоящото решение.

29. В подкрепа на това искане, Френската република изтъква по-специално, че приложението на правото на Общността във френските отвъдморски територии дълго време е било обгърнато от правна несигурност, и че тази несигурност все още засяга „*octroi de mer*”. Тя също така привлича вниманието на Съда към пагубните финансови последици, които биха последвали за френските отвъдморски територии от едно решение, което изисква неправилно събраните суми до момента да бъдат възстановени. Местните власти на френските отвъдморски територии би следвало да се справят с неизчислим брой искания за възстановяване, с които те със сигурност биха били неспособни да се справят. Това положение би било влошено и от факта, че срокът за подобни искания би бил 30 години съгласно френското гражданско право.

30. Трябва да се отбележи, че само по изключение Съдът може, в приложение на общия принцип за правната сигурност, който е присъщ за правния ред на Общността, да бъде накаран да ограничи спрямо всяко засегнато лице възможността да се позовава на така тълкуваните разпоредби с оглед поставянето под въпрос на правните отношения, които са установени добросъвестно. Съгласно постоянната съдебна практика на Съда, това ограничение може да се допусне само в самото решение, което се произнася по исканото тълкуване. При определянето на това дали да се ограничи или не обхвата във времето на едно решение, е необходимо да се има предвид, че при все че практическите последици на всяко съдебно решение трябва да бъдат внимателно претеглени, Съдът не може да стигне до толкова далеч, че да намали обективността на правото и да изложи на риск неговото бъдещо прилагане поради възможните последици, които могат да последват, що се отнася до миналото, от едно съдебно решение (Решение от 2 февруари 1988 г., по дело *Blaizot*, 24/86, *Recueil* стр. 379, точки 28 и 30).

31. Що се отнася до настоящото дело, особеностите на „*octroi de mer*” и специфичната идентичност на френските отвъдморски територии са създали едно положение на несигурност относно законността на тази такса съгласно правото на Общността. Тази несигурност също така се отразява на поведението на институциите на Общността във връзка с проблема за „*octroi de mer*”.

32. Първо, Комисията не следва процедурата за установяването на неизпълнение на задължения, която е била започната срещу Франция във връзка с „*octroi de mer*”. Тя впоследствие предлага на Съвета Решение 89/688, което е било предназначено по това време, *inter alia*, да разреши поддържането на „*octroi de mer*” на временна основа в контекста на посочената по-горе програма *Poseidon*. Накрая, в трето и четвърто съображение от това решение се уточнява, че „*octroi de mer*” понастоящем съставлява средство за подпомагане на местното производство, което трябва да се пребори с проблемите, породени от отдалечеността и островния характер” и че ”също така е важен инструмент за автономия и местна демокрация, чиито източници трябва да съставляват средство за икономическо и социално развитие на френските отвъдморски територии”.

33. Тези обстоятелства биха могли да накарат френската република и местните власти на френските отвъдморски територии основателно да смятат, че приложимото национално законодателство е в съответствие с правото на Общността.

34. При тези условия преобладаващите съображения за правна сигурност изключват правни отношения, оспорването на чиито последици е било изчерпано в миналото, когато това би разстроило с обратно действие системата за финансиране на местните власти на френските отвъдморски територии.

35. Следователно, трябва да се поддържа, че нито разпоредбите на Договора за ЕИО относно таксите с равностоеен на мито ефект при вноса, нито член 6 от Споразумението между Общността и Швеция могат да бъдат привлечени в подкрепа на искания за възстановяване на такси като „*octroi de mer*”, платени преди датата на това решение, с изключение на ищци, които преди тази дата са предявили съдебен иск или са повдигнали равностойни иски.

36. В това отношение трябва да се уточни, че това ограничение на последиците във времето на настоящото решение не се прилага спрямо искания, предявени за възстановяването на такава такса, която е била платена на компетентните органи след датата на решението поради внос на стоки в засегнатата френска отвъдморска територия преди тази дата.

По съдебните разноски

37. Разходите, направени от френската република, от *on région Réunion* и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от *Cour d'appel de Saint-Denis (Réunion)*, реши:

1. Една такса, която е пропорционална на митническата стойност на стоки, събирани от една държава-членка спрямо стоки, които са внесени от друга държава-членка поради тяхното вкарване в дадена област на територията на първата държава-членка, съставлява такса с равностоеен на мито ефект при вноса, независимо от факта, че таксата също така се налага спрямо стоки, които влизат в тази област от друга част на същата държава.

2. Член 6 от Споразумението между Общността и Швеция, който се съдържа в приложението към Регламент (ЕИО) № 2838/72 на Съвета от 19 декември 1972 г., трябва да се тълкува като забраняващ събирането от държава-членка на такса, която е пропорционална на митническата

стойност на стоките, спрямо стоки, които са внесени от Швеция, поради тяхното вкарване в област на тази държава-членка, независимо от факта, че таксата също така се налага спрямо стоки, вкарани в тази област от друга част на територията на засегнатата държава-членка.

3. Нито разпоредбите на Договора за ЕИО относно таксите с равностоеен на мито ефект при вноса, нито член 6 от Споразумението между Общността и Швеция могат да бъдат привлечени в подкрепа на искания за възстановяване на такси като „*octroi de mer*”, платени преди датата на това решение, с изключение на ищци, които преди тази дата са предявили съдебен иск или са повдигнали равностойни иски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юли 1992 година

Подписи